

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 6T/62/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716010518
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Roth
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2017:8716010518.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad, v senáte zloženom z JUDr. Pavla Rotha a prísediacich Mgr. Stanislava Spišiaka a Michala Havaša, v trestnej veci obžalovaného Z. A. a obžalovanej K.Á. A., trestne stíhaných pre zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v časti v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 12. 6. 2017, takto

rozhodol:

Podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona **z r u š u j e** u obžalovanej K. A., rod. K., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom mesto O., toho času vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Nitra - Chrenová z rozsudku Okresného súdu Poprad 5T/174/2012 zo dňa 15. 4. 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 15. 4. 2013

- výrok o vine, ktorým bola uznaná vinnou zo zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona pre skutok, ktorého sa dopustila tak, že

dňa 7. 9. 2006 v Poprade, uzatvorila spolu s manželom Z. A. zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX so Slovenskou sporiteľňou, a.s. Bratislava, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 100.000,- Sk, t.j. 3.319,39 eur, ktorý sa zaviazali splácať mesačne po 1.815,- Sk, t. j. 60,25 eur, pričom konečná splatnosť úveru bola naplánovaná ku dňu 20. 10. 2013, pričom splátky riadne a včas splácané neboli a v zmluve o úvere K. A. podpísala bez súhlasu a bez vedomia T. Q. M., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom A. Č.. XXX, ako dlžníčku a v dodatku uvedenej zmluvy o úvere - v dohode o ručení podpísala bez súhlasu a bez vedomia I. K., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom O., J. Č.. XXXX/XX ako ručiteľku, pričom takto konala aj bez vedomia svojho manžela Z. A., čím Slovenskú sporiteľňu a.s. Bratislava uviedla do omylu a spôsobila jej tak škodu vo výške najmenej 3 319,39 eur,

- výrok o treste, za čo jej bol uložený podľa § 222 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) písm. l) Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov, ktorého výkon jej bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienenečne odložený s určením skúšobnej doby v trvaní 2 rokov, v ktorej skúšobnej dobe na základe uznesenia Okresného súdu Poprad 5T/174/2012 -173 zo dňa 7. 9. 2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove 1Tos/34/2015 -182 zo dňa 19. 11. 2015 sa podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona neosvedčila a ďalej bolo rozhodnuté, že trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov vykoná so zaradením výkonu podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia

- výrok o náhrade škody, ktorým podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodená Slovenská sporiteľňa, a. s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 s nárokom na náhradu škody bola odkázaná na občiansko-súdne konanie

a ďalej takto rozhodol:

Obžalovaný

Z. A., nar. XX. X. XXXX v O., trvale bytom I., I. XXX, prechodne bytom I., V. XXX, okres Poprad, živnostník,

Obžalovaná

K. A., rod. K., nar. XX. X. XXXX v O., trvale bytom mesto O., toho času vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Nitra - Chrenová,

s ú v i n n í , ž e

obžalovaná K. A.

dňa 7. 9. 2006 v Poprade, uzatvorila spolu s manželom Z. A. zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX so Slovenskou sporiteľňou, a.s. Bratislava, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 100.000,- Sk, t.j. 3.319,39 eur, ktorý sa zaviazali splácať mesačne po 1.815,- Sk, t. j. 60,25 eur, pričom konečná splatnosť úveru bola naplánovaná ku dňu 20. 10. 2013, pričom splátky riadne a včas splácané neboli a v zmluve o úvere K. A. podpísala bez súhlasu a bez vedomia T. Q. M., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom A. Č. XXX, ako dlžníčku a v dodatku uvedenej zmluvy o úvere - v dohode o ručení podpísala bez súhlasu a bez vedomia I. K., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom O., J. Č. XXXX/XX ako ručiteľku, pričom takto konala bez vedomia svojho manžela Z. A., čím Slovenskú sporiteľňu a.s. Bratislava uviedla do omylu a spôsobila jej tak škodu vo výške najmenej 3 319,39 eur,

obžalovaný Z. A. a obžalovaná K. A.

po vzájomnej predchádzajúcej dohode uzatvorili a podpísali v meste Poprad v mene rodičov obž. Z. A., a to M. A. a U. A. dňa 19. 9. 2006 Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a. s. so sídlom Suché Mýto č. 4, Bratislava, IČO: 00 151 653, predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového spotrebného úveru vo výške 200.000,- Sk, t. j. 6.638,78 eur, v zmysle ktorej Z. A. Q. K. A. zaviazali rodičov Z. A. a M.P. A. a U. A. uhradiť tento úver v 119-tich mesačných splátkach po 2.952,- Sk, t. j. 97,99 eur s dátumom prvej splátky dňa 20. 10. 2006 a konečnou splatnosťou úveru dňa 20. 8. 2016, pričom táto zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX bola uzatvorená a podpísaná bez vedomia a súhlasu M. A. a U. A., čím takýmto konaním uviedli spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a. s. Bratislava do omylu v otázke splnenia podmienok na získanie a splácanie úveru, čím jej spôsobili škodu vo výške 351.288,- Sk, t. j. 11.660,63 eur,

t e d a

obžalovaná K. A.

sčasti samostatným konaním a sčasti spoločným konaním vylákala od iného úver tým, že ho uviedla do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie a na splácanie úveru a tak mu spôsobila väčšiu škodu

obžalovaný Z. A.

spoločným konaním vylákal od iného úver tým, že ho uviedol do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie a na splácanie úveru a tak mu spôsobil väčšiu škodu

č í m s p á c h a l i

obžalovaná K. A.

zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v časti v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona

obžalovaný Z. A.

zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona

Z a t o i m s ú d u k l a d á :

Obžalovanej K. A.:

Podľa § 222 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) písm. l) Trestného zákona, § 41 ods. 3 Trestného zákona spoločný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona ju pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovanému Z. A.:

Podľa § 222 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a zároveň ukladá probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona mu určuje skúšobnú dobu na 30 (tridsať) mesiacov a zároveň podľa § 51 ods. 4 písm. g) Trestného zákona mu ukladá povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu, ktorá povinnosť je súčasťou probačného dohľadu.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodenú Slovenskú sporiteľňu, a. s., Tomášikova č. 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00151653 o d k a z u j e s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Poprad dňa 8. 6. 2016 podal na tunajšom súde obžalobu 2 Pv 589/13/7706 zo dňa 6. 6. 2016 na obvineného Z. A. a obvinenú K. A. pre zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona a to pre skutok, ktorého sa mali dopustiť tak, ako je to v skutkovej vete podanej obžaloby.

Súd vo veci vykonal dokazovanie na hlavnom pojednávaní, z výsledkov ktorého zistil nasledovné:

Obžalovaná K. A. na hlavnom pojednávaní urobila vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 Trestného poriadku, že sa cíti byť vinná zo skutku, pre ktorý bola podaná obžaloba a dodala, že svoje konanie ľutuje. Zároveň na všetky otázky primerané položené v zmysle § 33 ods. 3 písm. c) d) f) g) h) Trestného poriadku odpovedala áno a keďže súd o tomto vyhlásení pochybnosti nemal, mal za to, že sú splnené zákonné predpoklady pre prijatie jej vyhlásenia, a preto vyhlásenie o vine prijal.

Obžalovaný Z. A. vyhlásil, že sa cíti byť nevinný zo skutku, pre ktorý bola podaná obžaloba. Vo svojej výpovedi uviedol, že na skutku sa nijakým spôsobom nepodieľal. Je pravdou, že podpísal nejaké písomnosti súvisiace s predmetnou úverovou zmluvou, ale podpisoval len čisté papiere. O záležitosti súvisiace s úverovou zmluvou sa nezaujímal, neriešil ich. Jeho manželka - obžalovaná nosila domov tlačivá z peňažných ústavou ako na bežiacom páse, ktoré potom podľa potreba vyplňovala a iba mu povedala čo a kde má čo podpísať, čo aj urobil, nejako sa voči tomu neohradzoval. K samotnému skutku ďalej uviedol, že v minulosti so spoluobžalovanou mali uzavretú úverovú zmluvu v Stavebnej sporiteľni, pričom jeden z ručiteľov zomrel, a preto bolo potrebné vykonať zmenu ručiteľa. V tejto súvislosti boli oslovení jeho rodičia, ktorí s tým súhlasili. Manželka potom doniesla nejaké listiny, ktoré rodičia potom doma podpísali s tým, že ide o ručenie k stavebnému úveru. Ako sa neskôr ukázalo, tie listiny boli potom použité pri inom úvere. Spolu s manželkou boli v Slovenskej sporiteľni pri pani C., ktorú poznajú, ktorá je od nich z dediny a tam podpisoval nejaké listiny, ktoré mu boli predložené. Vždy sa podpísal iba na mieste, ktoré mu bolo ukázané ako miesto podpisu, podpisoval za seba. Mohlo sa stať, že prípadne

podpísal niečo aj za otca, ale vtedy mu mená boli prekladané a on vlastne nevedel, za koho podpisuje. Listiny podpísal bez toho, aby ich čítal. K výberu peňazí z predmetného úveru uviedol, že on z banky žiadne peniaze nevyberal. Keď prišiel domov, manželka mu v obálke ukázala nejaké peniaze a zároveň mu povedala, že sú to peniaze, ktoré im dala svokra za predaj jej pozemkov. On sa aj svokre za tie peniaze poďakoval a tá mu potvrdila, že pozemky predala. Peniaze potom použili na zaplatenie časti predchádzajúceho úveru a deťom kúpili aj nejaký nábytok. Keďže podniká v lese a cez zimu je menej práce, rodine chýbali peniaze na splácanie úveru. Skutočnosť, že manželka vybavovala úver, ktorý súvisí s podanou obžalobou, zistil tak, že keď išiel vybrať z bankomatu peniaze, zistil, že na účte nemá dostatok financií. Manželka sa mu potom doma priznala, že z jeho účtu, ku ktorému mala dispozičné právo, vyberala peniaze, ktoré použila na úhradu splátok iného ich dlhu a tiež sa priznala, že vybavila úver vo výške 200.000,- Sk v Slovenskej sporiteľni na jeho rodičov, pri ktorom tiež potrebovala zaplatiť splátky. Doplnil, že išlo o spoločné dlhy, ale o ich splácanie sa starala manželka, on sa iba snažil zohnať peniaze a keď tie neboli, tak manželka situáciu riešila vybavovaním úverov. Skutočnosť, že zobrala úver v Slovenskej sporiteľni na mená jeho rodičov, mu však v tom čase neoznamovala.

K účasti obžalovaného Z. A. na trestnej činnosti, ktorá je predmetom obžaloby, súd na hlavnom pojednávaní vypočul obžalovanú K. A., ktorá uviedla, že od roku 2004 jej manžel začal podnikáť, pričom v rámci podnikateľskej činnosti si zobral na úver traktor, u ktorého výška splátky bola 43.000,- Sk mesačne. Je pravdou, že mesačne za vykonané práce vystavoval faktúry v objeme okolo 120.000,- Sk, avšak v rámci svojho podnikania mal aj iné výdavky, keď musel platiť mzdu piatim osobám, ktoré pre manžela pracovali a musel splácať aj tento úver. Takisto mal aj ďalšie náklady na réžiu. Z tohto dôvodu bolo potrebné riešiť problém súvisiaci s nedostatkom financií. Mala známu, M. C., ktorá pracovala v Slovenskej sporiteľni a ktorá jej pomáhala pri vybavovaní predchádzajúcich úverov. V tom čase mali aj iné dlhy, ktoré bolo potrebné splácať, mali aj úver zo stavebného sporenia, kde nastal problém spojený s výmenou ručiteľov. Ako rodina mali už 3 úvery, pričom aj jej matka si zobrala úver na splácanie ich dlhov. Za takejto situácie jej potom pani C. povedala, že jediná možnosť, ako získať finančné prostriedky, by bolo, keby úver by si zobrali manželovi rodičia M. A. a U. A.. O tejto možnosti informovala svojho manžela, no pokiaľ by túto požiadavku predostreli jeho rodičom, tak tí by s tým nesúhlasili. Manželovi rodičia však boli ochotní stať sa ručiteľmi v súvislosti s predchádzajúcim úverom zo Stavebnej sporiteľne. Jej manžel potom šiel za svojimi rodičmi a upovedomil ich, že je potrebná výmena ručiteľov a súčasne im doniesol úverové zmluvy, ktoré získala od pani C., ktorú presvedčila, aby jej ich poskytla. Manžel potom šiel za svojou mamou do práce s tým, aby tieto úverové zmluvy podpísala, čo táto v domnienke, že podpisuje ručiteľský záväzok, aj urobila. Rovnako aj obžalovaný dal podpísať zmluvy svojmu otcovi a následne išli do banky, kde zistili, že na nejakom doklade chýba jeden podpis M. A.. Chcela, aby sa za ňou vrátili, aby to podpísala, no manžel povedal, že nie, že on to podpíše za ňu, čo aj urobil. Úverové zmluvy potom odniesla do banky, kde sa už nič nepodpisovalo, ani nebol na to dôvod, pretože jej manžel nemal mať s tým úverom nič spoločné a ten bol vybavovaný na M. a U. A.. Neskôr jej pani C. telefonovala, že úver bol schválený a že peniaze prídu riadne na účet M. A., ktorého spoludisponentom bol U. A. a obžalovaný Z. A.. Doplnila, že v tom období pán U. A. si vybavoval miniúver, malo ísť zhruba o 50.000,- Sk, ktorý však s touto vecou nemá nič spoločné, pričom aj prostriedky z tohto miniúveru prišli na účet M. A.. Po tom, čo pani C. oznámila, že finančné prostriedky boli schválené, ešte v ten istý deň bol vykonaný výber peňazí, ktorý s manželom vykonali spoločne, keď ona vypísala výberový lístok, manžel ho podpísal a vybral sumu 194.000,- Sk, ktoré peniaze aj manžel zobral a ako s nimi naložil, to nevie. Predpokladá však, že ich použil na úhradu leasingu. Jej manžel bol oboznámený s obsahom listín, ktoré predkladal svojim rodičom na podpis a vedel, že sa jedná o úverové zmluvy na sumu 200.000,- Sk. Keď rodičia podpísali tieto listiny, ona pri podpísaní nebola, ale čakala na manžela vonku, pričom tento ich predtým upovedomil, že budú podpisovať listiny súvisiace so zmenou ručiteľa, s čím oni súhlasili. Poukázala na to, že jedným z dokladov, ktorý mal byť podpísaný matkou obžalovaného, bolo aj potvrdenie o príjme, pričom na tlačivo bolo zrejme, že ide o tlačivo Slovenskej sporiteľne a nie Stavebnej sporiteľne. Vyjadrila sa, že si už nepamätá, kto podpísal za manželových rodičov žiadosť o poskytnutie úveru, ale ako uviedla, pred sporiteľňou zistili, že jeden z dokladov podpísaný nie je a tento doklad podpísal obžalovaný. V súvislosti s predmetným úverom ona za M. A., resp. U. A. nepodpisovala nič, jediné, čo urobila, tak vypisovala tlačivá pre daňový úrad a banku, ale určite ich nepodpisovala. Poprela tvrdenie obžalovaného, aby mu dala podpisovať čisté nevyplnené tlačivá. Keď úver potom prestali splácať, Slovenská sporiteľňa predala spoločnosti EOS KSI, ktorá potom zaslala pani M. A. výzvu na úhradu a vtedy musela s pravdou vyjsť von. Pán A. ju potom vyhodil na ulicu a pani Sabovú na ňu podala trestné oznámenie. Doplnila, že za obdobnú trestnú činnosť bola už v minulosti dvakrát odsúdená, pričom v prvom prípade to malo súvis tiež s úverovým podvodom, kde podpísala listiny za ručiteľa a takýmto spôsobom získala úverové

prostriedky pre manžela, ktorý ich aj vybral. Za toto konanie bola potom odsúdená, pričom celú trestnú zodpovednosť zobrala na seba. Neskôr bola tiež odsúdená za podvod spojený s vylákaním finančných prostriedkov, ktoré peniaze musela zaplatiť manželovi len za to, aby mohla vidieť vlastné deti, keď tento jej povedal, že pokiaľ mu nedá peniaze, tak deti neuvidí. Dodala, že motívom jej protiprávneho konania v predmetnej trestnej veci bolo pomôcť manželovi, pričom ona osobne žiadne peniaze nepotrebovala. Napokon peniaze v značnej miere boli použité práve na úver súvisiaci so splácaním manželovho traktora a na ďalšie úvery, ktoré mali súvislosti s fungovaním ich domácnosti. Dodala, že je jej súčasne ľúto, že v Slovenskej sporiteľni oklamali ženu, ktorá im chcela pomôcť.

Svedkyňa M. A. - matka obžalovaného Z. A., na hlavnom pojednávaní využila svoje právo a odmietla vo veci vypovedať. Z oboznámenej výpovede z prípravného konania súd zistil, že svedkyňa vypovedala, že ani ona, ani jej manžel nežiadali o poskytnutie úveru v Slovenskej sporiteľni, pričom syn s nevestou ju iba požiadali o ručenie na ich úver. Z uvedeného dôvodu si nechala potvrdiť potvrdenie o príjme od zamestnávateľa. Zmluvu o splátkovom úvere, ani zmluvu o zmenkovom práve nepodpisovala. Niekedy v r. 2011 z dôvodu vysokých dlhov prišli o dom, s manželom boli v zlom psychickom stave a keď im prišla potom pošta, ktorej obsahom bola dohoda o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky, túto podpísala a uhradila aj 2 splátky po 500,- eur. Neskôr si uvedomila, že to nemala robiť a potom už neuhrádzala. Keď jej prišla výzva na zaplatenie sumy prevyšujúcej 8.000,- eur, ako aj návrh na začatie konania, podala trestné oznámenie s tým, že žiadnu úverovú zmluvu neuzatvorila. Pokiaľ v žiadosti o poskytnutie úveru je jej podpis, nevie, či tento doklad naozaj podpisovala, ale doklad k podpisu im musela predložiť nevesta K. alebo syn Z.Í.. Podpisy na zmluve o úvere nie sú jej podpismi.

Obdobne ako svedkyňa M. A. vypovedal aj svedok U. A., ktorý okrem iného uviedol, že ani jeden z podpisov na zmluvách nie je jeho podpisom a písmo na tlačive, potvrdenie o príjme, na základe daňového priznania je písmo jeho nevesty K.. V ďalšom štádiu prípravného konania odmietol vypovedať a na hlavnom pojednávaní už vypočutý byť nemohol, pretože v jeho priebehu zomrel.

Svedkyňa M. C. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že obžalovaného Z. A. pozná, keďže pochádzajú z rovnakej obce. V minulosti v uvedenej veci už bola vypočúvaná ako svedok, pričom trvá na tom, že samotnú úverovú zmluvu, ako aj všetky potrebné podklady k uzavretiu zmluvy predložili a podpisovali v banke žiadatelia o úver, t. j. M. A. a U. A., pretože v opačnom prípade by k uzavretiu zmluvy nemohlo dôjsť. Taktiež predložili všetky požadované doklady, a to potvrdenie od zamestnávateľa, ktoré mohol tento vydať iba zamestnancovi M. A., ako aj potvrdenie z daňového úradu, keď tento takéto potvrdenie nemohol vydať inej osobe než tej, ktorej sa to týkalo. Obžalovaní pri uzatváraní predmetnej zmluvy neboli. Rozčuľuje ju tvrdenie M. A., keď táto uvádza, že o zmluve nemala žiadnu vedomosť, pričom na druhej strane predkladala potrebné doklady a úverové prostriedky boli vyplatené aj na jej účet. Takisto jej museli chodiť výpisy účtov a v prípade nespĺcania úveru sú dlžníci vyzývaní na úhrady. Pamätá si, že do Slovenskej sporiteľne chodili aj obžalovaní, ktorí tam boli aj s malým dieťaťom, ktoré plakalo a boli tam aj s M. A. a U. A., ktorých pozná.

Svedkovia T. J. Z. a T. M. U. na hlavnom pojednávaní vypovedali, že v období, ktoré súvisí s podanou obžalobou, boli oprávnení za Slovenskú sporiteľňu podpisovať zabezpečovacie inštitúty, vrátane zmluvy o zmenkovom vyplňovacom práve. Takáto zmluva sa podpisuje až po uzavretí úverovej zmluvy, ktorý proces má na starosti iný konkrétny pracovník, ktorý má tento proces na starosti, pričom so samotnými klientmi neprichádzajú do styku. Z uvedeného dôvodu sa k procesu uzatvorenia úverovej zmluvy vyjadriť nevedeli.

Svedkyňa Q. G. V. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že obžalovanú pozná z videnia, obžalovaného nepozná. Ku konkrétnostiam uzatvorenia úverovej zmluvy sa vyjadriť nevedela, pretože túto spracovávala kolegyňa. Predpokladá, že vo veci mohla vystupovať len ako akási kontrola v súvislosti s overovaním údajov, ktoré sú uvedené v samotnej zmluve.

Svedkyňa B. Z. Š., splnomocnenec poškodenej Slovenskej sporiteľne, a. s. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že údaje ohľadom predmetného úveru vie uviesť iba z bankového informačného systému s tým, že v r. 2006 Slovenská sporiteľňa poskytla spotrebný úver pre osoby M. A. a U. A. vo výške 200.000,- Sk. K samotnému úveru boli predložené aj požadované doklady, fotokópie občianskych preukazov, potvrdenie o príjme pani A., pracovná zmluva, výpisy z účtov na meno U. A., živnostenský list pána A. a ďalšie. Pokiaľ sa pamätá, tak po schválení úveru peniaze boli hneď prevedené na účet dlžníkov,

resp. iný označený účet. Úver nebol riadne splácaný, a preto bol najprv postúpený na vymáhanie a neskôr došlo k postúpeniu vzniknutej pohľadávky spolu s inými pohľadávkami na spoločnosť EOS KSI Slovensko, zostatok pohľadávky z nesplateného úveru predstavoval sumu 9.872,18 eur. K samotnému procesu schvaľovania úveru uviedla, že tento prebieha tým spôsobom, že klient sa musí osobne dostaviť do pobočky banky, kde si potom podáva žiadosť, ku ktorej predkladá požadované podklady. Údaje v predložených dokladoch potom verifikuje spracovateľ, v konkrétnom prípade to bola pani C.. Po skompletizovaní údajov potom prebieha proces schvaľovania, na ktorom sa podieľajú iní pracovníci banky. V prípade, ak je úver schválený, pristupuje sa k podpisu samotných zmlúv a pokiaľ nie sú potrebné ešte nejaké iné skutočnosti, čo v danom prípade nebolo, peniaze sú prevedené na účet žiadateľa. Zdôraznila, že všetky podpisy musia byť realizované v banke tak, aby v prípade nejakých nezrovnalostí sa to dalo skontrolovať prostred. kamerového systému a zároveň, aby bol identifikovaný klient. Nemalo by sa stávať, aby doklady boli podpisované mimo banky. K tvrdeniu dlžníkov z úverovej zmluvy, že žiadosti a tlačivá k úveru nepodpisovali, uviedla, že ak by tomu tak bolo, zamestnankyňa by musela porušiť interné smernice. Dodala, že výnimočne môže dôjsť k situáciám, že písomnosti sú podpisované mimo banky, napr. ak žiadateľ sa nemôže objektívne dostaviť do banky, ale v takom prípade by zmluva musela byť podpísaná za prítomnosti notára.

Svedkyňa K. K. - matka obžalovanej K. A. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že o konkrétnom skutku nemá vedomosť. V roku 2004, keď obžalovaní uzatvárali manželstvo, im dala sumu prevyšujúcu 100.000,- Sk a v roku 2007, keď predala byt, im dala okolo 350.000,- Sk. K majetkovým pomerom obžalovaných sa bližšie vyjadriť nevedela, keďže títo s ňou nežili. Nevie sa vyjadriť k ich dlhom. Či v roku 2006 predávala nejaké pozemky, je možné, že ich predávala, no za nich dostala okolo 5.000,- Sk.

V súvislosti so skúmaním podpisov na písomnostiach viažucich sa k uzavretiu úverovej zmluvy, ktorá súvisí s trestným stíhaním obžalovanej, bol do konania pribratý znalec z odboru písmaoznactva O.. O.. N. A., ktorý znalec na hlavnom pojednávaní vypovedal, že predmetom znaleckého skúmania bolo celkovo 7 sporných podpisov, z toho tri na znenie „A.“ a štyri na znenie „A.“ na celkovo piatich dokladoch Slovenskej sporiteľne pochádzajúcich z obdobia 12. - 19. 9 2016. Vyšetrovateľom znalci boli predložené sporné doklady v origináloch, ako aj porovnávacie vzorky od štyroch možných alebo predpokladaných pisateľov, a to M. A., U. A., K. A. Q. Z. A., ktoré porovnávacie vzorky spĺňali kritéria primeranosti. K podpisom na znenie „A.“, ktoré podpisy sú zobrazené v podanom znaleckom posudku č. 18/2014 na strane 9 aj menej skúsený pozorovateľ dokáže identifikovať, že tieto podpisy neboli vyhotovené identickým pisateľom. Podpis označený ako SMA1 sa dá vyhodnotiť ako podpis s najvyššou úrovňou spomedzi všetkých sporných podpisov. Je to podpis, ktorý sa dá vyhotoviť ako polokurzívny alebo poloparafovitý, teda nečitateľný a ide o čiastočne nacvičený podpis. Vzhľadom k tomu, že má vyššiu úroveň, ide o dynamický podpis vyhotovený rýchlejšim tempom písania a je ťažko napodobiteľný. Ďalšie podpisy na znenie „A.“ označené ako SMA2 a SMA3 sú falzifikáty - pokus o napodobnenie pravých podpisov pani M. A.. Tieto podpisy sa vyznačujú malým počtom identifikačných znakov, a preto pisateľ týchto podpisov nebol jednoznačne identifikovaný počas znaleckého skúmania. Najviac zhodných podobných rukopisných znakov je medzi spornými podpismi K. A.. Skutočne hodnotiteľné sú písmená: S a A a aj tie sa viac podobajú na školskú normu. Takže z uvedeného dôvodu nebola schopná sa dopracovať k jednoznačnému nálezu, pretože požadovaných identifikačných znakov je málo. Podpisy na meno „A.“, ktoré mali byť vyhotovené pánom Ondrejom A. v skutočnosti týmto vyhotovené neboli, ale dopracovala sa k jednoznačnému záveru, že tieto boli vyhotovené Z. A.. Znaleckým skúmaním potom s prihliadnutím na zadané úlohy môže konštatovať, že žiadosť o poskytnutie úveru, ktorý sporný podpis je označený ako SMA1 bol jednoznačne vyhotovený zo strany M. A.. Zmluva o splátkovom úvere vyhotovená na meno M. A. a U. A. na znenie „A.“ za U. A. vyhotovil Z. A. a na znenie „A.“ za M. A. tento podpis vyhotovila pravdepodobne K. A., ale tu sa nedá jednoznačne vylúčiť, že pisateľom podpisu aj na znenie „A.“ nie je Z. A.. Čo sa týka zmluvy o zmenkovom práve, ktorá je na meno M. A. a U. A., podpis na znenie „A.“ pravdepodobne vyhotovila K. A. a na znenie „A.“ podpis jednoznačne vyhotovil Z. A.. Vyhlásenie o záväzkoch na meno U. A., podpis za menovaného vyhotovil Z. A.. Rovnako potvrdenie o príjme na základe daňového priznania na meno U. A. podpísal Z. A.. V danom prípade je teda možné konštatovať, že podpisy na meno „A.“ jednoznačne vyhotovil pán Z. A. a podpisy na meno „A.“ v dvoch dokladoch pravdepodobne vyhotovila K. A., pričom podpis M.Á. A. je pravý len na jednom z dokladov. Doplnila, že v písmaoznactve sa celkovo používa 5-stupňová škála, keď prvý stupeň znamená, že niekto podpis jednoznačne podpísal, teda podpis je pravý, druhý stupeň predstavuje pravdepodobne pravý, tretí stupeň pravdepodobne nepravý, štvrtý stupeň jednoznačne nepravý a piaty stupeň bez možnosti identifikácie.

Vo veci bol aj podaný znalecký posudok ohľadom duševného stavu obžalovanej Beáty Sabovej, z ktorého záveru vyplýva, že táto netrpí duševnou chorobou, ktorá by mala vplyv na jej chápanosť, kritičnosť, či úsudok. Bola zistená závislosť na alkohole v III. vývojovom štádiu podľa Jelínka s neschopnosťou trvalej abstinencie a známami počínajúcej alkoholistickej charakteropatie. V roku 2006 netrpela duševnou chorobou, ani poruchou, jej rozpoznávacie a ovládacie schopnosti boli plne zachované. Dokázala rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania pre spoločnosť, ako aj ovládať svoje konanie. Je schopná chápať zmysel trestného konania.

Súd ďalej vykonal dokazovanie obsahom listinných dôkazov, a to najmä písomných podkladov predložených Slovenskou sporiteľňou, ktorej súčasťou je najmä žiadosť o poskytnutie úveru, úverová zmluva a ďalšie súvisiace doklady predložené k žiadosti o úver, písomnými podkladmi predloženými M. A., lekárskeho správ týkajúcich sa obžalovanej K. A., rozhodnutiami súdov a pripojených spisov týkajúcich sa predchádzajúcich odsúdení obžalovaných, ako aj ďalších listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou spisového materiálu.

Na základe takto vykonaného dokazovania, hodnotiac dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti mal súd jednoznačne a bez akýchkoľvek pochyb preukázať, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, sa stal, tento skutok je trestným činom a že tento skutok spáchali obaja obžalovaní. Vzhľadom na vykonané dôkazy a ich jednoznačnosť potom súd odmietol ďalšie návrhy obhajoby (obžalovaného Z. A.) na doplnenie dokazovania. Obžalovaná K. A. spáchanie skutku v celom rozsahu priznala a svoje konanie oľutovala, jej priznanie je v súlade aj s ďalšími vykonanými dôkazmi. Vo svojej výpovedi zameranej vo vzťahu k účasti obžalovaného Z. A. na trestnej činnosti v celom rozsahu tohto zo spáchania trestnej činnosti usvedčovala, keď popisala okolnosti, za ktorých sa aj tento obžalovaný podieľal na spáchaní trestnej činnosti s tým, že obžalovaný Z. A. jednoznačne vedel o aké doklady sa jedná, na aký účel sú určené a že tieto predkladal na podpis rodičom, ktorí mali vystupovať ako žiadatelia o úver. Takisto potvrdila, že po zistení predtým než požadované podklady boli predložené Slovenskej sporiteľni, zistili, že jeden podpis chýba, pričom písomnosť podpísal obžalovaný Z. A.. Rovnako vysvetlila motív ich konania s tým, že v danom prípade nešlo o získanie finančných prostriedkov, ktoré by potrebovala pre svoje osobné účely, ale naopak ako rodina spolu s obžalovaným Z. A. mali dlhy a finančné prostriedky spoločne potrebovali na ich splácanie. V zhode s výpoveďou obžalovanej K. A. sú aj závery podaného znaleckého posudku z odboru písomoznalectva, ktoré jednoznačne usvedčujú obžalovaného Z. A. ako pisateľa podpisov na relevantných písomnostiach za U. A.. V nadväznosti na výpoveď obžalovanej K. A. a podaný znalecký posudok z odboru písomoznalectva potom neobstojí výpoveď svedkyne C. - pracovníčky poškodenej Slovenskej sporiteľne, ktorá vystupovala ako poverená osoba, oprávnená na jednanie so žiadateľmi o úver a úkonmi spojenými s uzatvorením úverovej zmluvy, keď táto vypovedala, že všetky písomnosti podpisovali za jej prítomnosti v pobočke banky poškodeného žiadateľa o úver, teda M. A. a U. A., pričom obžalovaní v banke neboli. Takéto tvrdenie vzhľadom na vykonané dôkazy súd vyhodnotil ako účelové spojené s prípadnou snahou svedkyne vyhnúť sa zodpovednosti za porušenie interných predpisov banky, podľa ktorých nesmú byť písomnosti spojené s uzatváraním úverových zmlúv podpisované mimo banky. Tieto skutočnosti vypovedala aj obžalovaná K. A., ktorá potvrdila, že presvedčila túto pracovníčku banky poškodeného, aby jej vydala písomnosti na podpis, čo aj urobila, ktorá skutočnosť ju mrzí, že takto pracovníčku napokon oklamali. Z podaného znaleckého posudku z odboru písomoznalectva je nesporné, že jediným pravým podpisom v súvislosti s predmetným úverom je podpis M. A. na žiadosti o poskytnutie úveru. Z vyššie uvedeného je potom nepochybné zrejme, že žiadatelia o úver M. A. a U. A. nemohli podpisovať relevantné doklady súvisiace s uzatvorením úverovej zmluvy priamo v pobočke banky poškodeného. Naopak vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že to boli práve obaja obžalovaní, ktorí svojím konaním vylákali od poškodeného úver tým, že ho uviedli do omylu v otázke splnenia podmienok na jeho poskytnutie a na splácanie, a to predkladaním a podpisovaním písomností vystavených na iné osoby za účelom získania úverových prostriedkov, ktoré by im ináč poskytnuté nemohli byť, keďže v čase konania nespĺňali podmienky na poskytnutie úveru vzhľadom na svoje predchádzajúce záväzky.

Z hľadiska právnej kvalifikácie súd konanie obžalovaných kvalifikoval ako zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, pretože spoločným konaním vylákali od iného úver tým, že ho uviedli do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie a na splácanie úveru a spôsobili tak väčšiu škodu. V prípade obžalovanej K. A. súd zistil, že táto za obdobnú trestnú činnosť bola už právoplatne odsúdená rozsudkom Okresného

súdu Poprad 5T/174/2012 zo dňa 15. 4. 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 15. 4. 2013, ktorým rozsudkom bola uznaná vinnou zo zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, a to pre skutok, ktorého sa mala dopustiť obdobným spôsobom ako v predmetnej trestnej veci dňa 7. 9. 2016. Uvedený skutok zo dňa 7. 9. 2016 a skutok, ktorý je predmetom aktuálneho trestného stíhania obžalovanej K. A. tvoria súčasť jedného pokračovacieho trestného činu, pričom vzhľadom na celkovú výšku škody, táto skutočnosť nemá vplyv pre zmenu právnej kvalifikácie tak, ako bola použitá v predchádzajúcej trestnej veci a ako bola ustálená aj v konkrétnej trestnej veci, s tým rozdielom, že v súvislosti s predchádzajúcou trestnou činnosťou bola táto obžalovaná uznaná vinnou z obdobeňého skutku samostatným konaním a vo vzťahu k aktuálnej trestnej činnosti spoločným konaním, čo súd potom zohľadnil v právnej vete rozsudku vo vzťahu k použitej právnej kvalifikácii.

Obaja obžalovaní sú plne trestne zodpovednými subjektmi z hľadiska veku a príčetnosti, trestnej činnosti sa dopustili zavinene, vo forme priameho úmyslu v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona. Objektom uvedeného trestného činu je ochrana majetkových hodnôt iných subjektov. Medzi protiprávnym konaním a spôsobeným následkom existuje vzájomná kauzalita.

Z miesta trvalého bydliska obžalovaní nie sú bližšie hodnotení, obžalovaný Vladimír Sabo je živnostníkom v oblasti lesného hospodárstva, od roku 2012 s manželkou nežijú v spoločnej domácnosti, stará sa o dvoch maloletých synov. V registri trestov obž. Z. A. má jeden záznam z roku 2014, a to pre prečin podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, na základe odsúdenia Okresného súdu Ružomberok OT/22/2014, keď mu bol uložený peňažný trest vo výške 400,- eur, ktorý zaplatil a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 30 mesiacov, ktorý trest je potrebné považovať za vykonaný. Bol dvakrát postihnutý za dopravné priestupky. Vo vzťahu k obž. K. A. súd zistil, že táto bola odsúdená v konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn.: 5T/174/2012 pre zločin podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť 15. 4. 2013 k trestu odňatia slobody na 2 roky s určením skúšobnej doby v trvaní 2 rokov (ktorý trest bol obžalovanej mimoriadne znížený), v ktorej skúšobnej dobe sa neosvedčila a dňa 19. 11. 2015 došlo k nariadeniu výkonu trestu. Súčasne bola odsúdená aj rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves 4T/187/2014 zo dňa 30. 9. 2014, ktorý nadobudol právoplatnosť 30. 9. 2014 k trestu odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov nepodmienečne so zaradením výkonu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ktorý trest vykonala dňa 27. 6. 2015. V roku 2013 bola postihnutá aj pre majetkový priestupok rovnakého charakteru.

Pri úvahách o treste súd prihliadal na základné kritéria ukladania trestu tak, ako to má na zreteli ustanovenie § 34 ods. 1 a nasl. Trestného zákona, keď trest má plniť jednak represívnu funkciu, ako aj úlohu individuálnej a generálnej prevencie a súčasne má predstavovať morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Vo vzťahu k obžalovanému Z. A. súd zistil jednu poľahčujúcu okolnosť, a to v zmysle § 36 písm. j) Trestného zákona, keď pred spáchaním trestnej činnosti viedol riadny život a v prípade obžalovanej K. A. zistil dve poľahčujúce okolnosti, a to v zmysle § 36 písm. j) písm. l) Trestného zákona, keď táto takisto viedla riadny život a svoje konanie priznala a úprimne oľutovala. Príťažujúce okolnosti v zmysle § 37 Trestného zákona súd u oboch obžalovaných nezistil žiadne. Za takéto protiprávne konanie oboch obžalovaných hrozil trest odňatia slobody vo výmere 3 - 10 rokov, pričom vzhľadom na prevahu poľahčujúcich okolností, horná hranica trestnej sadzby sa u nich znižuje o jednu tretinu. V prípade obžalovanej K. A. vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti spojené s odsúdením vo veci Okresného súdu Poprad 5T/174/2012 zo dňa 15. 4. 2013 do úvahy pripadalo ukladanie spoločného trestu v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 41 ods. 3 Trestného zákona, keď potom súd u obžalovanej K. A. zrušil výrok o vine z predchádzajúceho odsúdenia, ako aj výrok o treste a náhrady škody a uznal ju vinnou z oboch dielčích skutkov, ktoré tvoria súčasť jedného pokračujúceho trestného činu (skutku, pre ktorý bola uznaná vinnou rozsudkom Okresného súdu Poprad 5T/174/2012 a skutku, pre ktorý bola podaná obžaloba v aktuálnej trestnej veci). S prihliadnutím na základné kritéria spojené s ukladaním trestu potom súd mal za to, že účel uloženého trestu bude dosiahnutý aj uložením trestu odňatia slobody na spodnej hranici zákonom určenej trestnej sadzby vo výmere 3 rokov, pričom vzhľadom na skutočnosť, že v prípade odsúdenia vo veci 5T/174/2012 už došlo k nariadeniu nepodmienečného trestu odňatia slobody, súd musel takýto trest vysloviť ako nepodmienečný a vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaná pred spáchaním trestnej činnosti vo výkone trestu odňatia slobody nebola, súd ju pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Súd považuje za potrebné doplniť, že v danom prípade oproti rozhodovaniu vo veci Okresného súdu Poprad 5T/174/2012 nezistil právne relevantné skutočnosti pre mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Trestného zákona, keďže v prípade obžalovanej sa jednalo o pokračujúcu trestnú činnosť, teda nie o ojedinelý

skutok, pričom táto svojím následným správaním nepreukázala, že takto mimoriadne znížený trest splnil výchovný účinok, keď v skúšobnej dobe spáchala ďalšiu trestnú činnosť obdobného charakteru, a preto súd obžalovanej ukladal trest v rámci zákonom určenej trestnej sadzby. V prípade obžalovaného Z. A. mal súd za to, že aj v tomto prípade účel trestu bude možné dosiahnuť uložením trestu odňatia slobody na spodnej hranici zákonom určenej trestnej sadzby vo výmere 3 rokov, pričom vzhľadom na fikciu predchádzajúceho neodsúdenia, ale aj odlišný charakter trestnej činnosti, pre ktorú bol odsúdený v predchádzajúcej trestnej veci, bol toho názoru, že v danom prípade nie je nevyhnutný bezprostredný výkon uloženého trestu, ale bude postačovať hrozba trestom na primeranú skúšobnú dobu, a preto trest vyslovil ako podmienený a keďže jeho výmere presahovala výmeru 2 rokov, trest bol uložený s probačným dohľadom, pričom za primeranú skúšobnú dobu považoval dobu 30 mesiacov. Zároveň obžalovanému uložil aj povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu, ktorá povinnosť je súčasťou probačného dohľadu.

Vo vzťahu k nároku poškodeného na náhradu škody v súvislosti s podanou obžalobou súd nerozhodoval, keďže poškodená Slovenská sporiteľňa si takýto nárok na náhradu škody neuplatnila s prihliadnutím na skutočnosť, že z jej strany došlo k postúpeniu pohľadávky na spoločnosť N. C. A., ktorá spoločnosť potom v priebehu prípravného konania z titulu postúpenej pohľadávky si uplatnila nárok na náhradu škody, pričom súd upovedomil ešte pred začatím hlavného pojednávania uvedený subjekt, že v predmetnej trestnej veci nemá procesné postavenie poškodeného v trestnom konaní, a preto mu nevznikol ani nárok spojený s uplatňovaním náhrady škody. Poškodeným v konkrétnej trestnej veci je Slovenská sporiteľňa, a. s. Bratislava, ktorý subjekt nezanikol, a ktorému subjektu i naďalej prináležia práva poškodeného v trestnom konaní. Jedným z takýchto práv je aj nárok na náhradu škody, ktorý nárok vzhľadom na skutočnosť, že došlo k postúpeniu pohľadávky nemôže si uplatňovať v trestnom konaní vzhľadom na zánik aktívnej legitímácie. Táto skutočnosť však neznamená, že subjektu, ktorému bola postúpená pohľadávka, vzniklo samostatne právo uplatňovať si náhradu škody v trestnom konaní popri výkone ďalších práv poškodeného v trestnom konaní, ktorému tieto práva ostali zachované. V tomto smere súd poukazuje na ust. § 48 ods. 4 Trestného poriadku, v zmysle ktorého, ak ide o uplatnenie nároku na náhradu škody, prechádzajú práva, ktoré tento zákon priznáva poškodenému, aj na jeho nástupcu. Nárok na náhradu škody v trestnom konaní je teda spojený výlučne s prechodom práva poškodeného na právneho nástupcu (v prípade fyzickej osoby na dedičov, v prípade právnickej osoby na iný subjekt, ktorý sa stal univerzálnym právnym nástupcom) a nie s prevodom práva na základe či už odplatného alebo bezodplatného postúpenia pohľadávky, obsahom ktorej sú nároky z titulu škody spôsobenej v trestnom konaní za situácie, že poškodený subjekt v trestnom konaní nezomrel alebo nezanikol.

Súčasťou rozsudku je aj výrok, ktorým súd odkázal poškodenú Slovenskú sporiteľňu, a. s. na náhradu škody na občiansko-súdne konanie, ktorý výrok však nemá základ v aktuálnej trestnej veci, ale ide o výrok, ktorý v nadväznosti na ukladanie spoločného trestu vo vzťahu k obžalovanej K. A. v zmysle zásad § 41 ods. 3 Trestného zákona súd bol povinný vysloviť, keďže takýto výrok bol obsahom rozsudku Okresného súdu Poprad 5T/174/2012.

obžalovaná K. A.

sčasti samostatným konaním a sčasti spoločným konaním vylákala od iného úver tým, že ho uviedla do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie a na splácanie úveru a tak mu spôsobila väčšiu škodu

obžalovaný Z. A.

spoločným konaním vylákal od iného úver tým, že ho uviedol do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie a na splácanie úveru a tak mu spôsobil väčšiu škodu

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.